

Sbírka
nového
papíru

Klokánek
srpen 2001

<(o)> kangaroo@eldar.cz

tato sbírka je vybavena autorem s interaktivním
vstupem dat

Tuhle sbírku
věnuju Redie
a sebral jsem ji ze strachu,
že začnu psát
další básničku.

Bez hlesu

Nocí na kole bez světla
temné obrysy lesa kolem
pak ti zkříží cestu
shrbená postava
vlekoucí shrbený kufr
skoro do ní vrazíš
a ona do tebe
vyděsíš se a přidáš
a výkřik se formuje v tvém hrdle
připraven hystericky řvát,
jako když tě chtěl pokousat
pes
a je jeho pán
mu potom vyhrožoval,
že ho seřeže.
Pak v mlze
oranžový světýlka kolem hlavy
ti proletěj
a děsíš se
a výkřik,
dlouhý vysoký řev
se formuje v tvém hrdle
ale jsou to jen odlesky
pouliční lampy.
Vydechneš.
Jsi v bezpečí.
Zbytečně panikaíš.
Výkřik se už nechystá
ke skoku z útesu.

Takže tě vrah
s docela průměrnou tvář
zabije bez hlesu.

11. 4. 2001

Židle

Ve sklepě našeho domu
stojí
podél zdi
řada židlí
stoliček
plastovejch zahradních
skládacích
prastarejch

A když tam koukám
kradmo sklepním okýnkem
zdá se mi,
že u protější zdi
na betonový podlaze
docela jasně
vidím
kaluž krve.

Vina je prolezlá
tím domem
skrz naskrz.

28. 4. 2001

Svatý týden

Poprvé se vzbudím někdy kolem osmé,
ale vstát nemusím a zase upadnu do kómatu.
Skutečně vstanu v deset, daleko do večera,
spousta času.
Pak rychle přijde oběd
a v jednu už začne táhnout na třetí.
To je už tolik?
Čtyři jsou šestnáct a to je skoro šest,
večer.
Za pár hodin zapadne sluníčko.
Ještě pár hodin a pak spát,
abych ráno vstal brzo.
poprvé se vzbudím kolem osmé.

14. 5. 2001

(sucho)

Než jsem usnul,
ozývalo se mi v hlavě:
Musíš se napít!
Musíš se napít!
A co když to neudělám?
Upadl jsem do tupého spánku.
Zdalo se mi o vichřicích
co opravdu byly
a k ránu padal sníh,
zdalo se mi o násilí
a potlačené energii,
co ji už nemám potřebu
vybítet.
Ráno - suché tělo
nechce se mi mejt
a tak aspoň jím
a nepiju - jím,
hlad je převlečená žízeň
a mám odpor ke sklenicím vody
k šálkům horkého čaje
k hnusu hustého mlíka,
k alkoholu,
ke kterému mám sklony
sklouznout
a proto nikdy nepiju.
Táhnout za sebou jho
ze kterého cejtím
ve zcela výstředních okamžicích,
že to není jho, ale štěstí,

ale teď táhnout to jho a snad
se ani neodlepím
od tohoto místa
a neodejdu někam pryč.
přemejšlet nad sebou.
Protože daleko radši bych byl
s někým, kdo je blízko.
Ale za jedním se bojím jít,
druhý trpí tím, že se bojím,
třetí mě odmítá,
čtvrtý mě chápe, ale...
chápe, ale?
Ale?
Nejsou ale.
Takže je všechno
v pořádku
ale stejně není.

13. dubna 2001

ZAPIS Z POZOROVACIHO
DENIKU

28. 4. 2001

16:13

Objekt zuř. Naráží na stěny místnosti. Křičí. Slintá.

17:25

Objekt leží skrčen uprostřed místnosti. Vzlyká. Žije.

19:20

Objekt leží na zádech s rozpaženýma rukama. Nereaguje na verbální ani vizuální kontakt. Tělesné funkce v pořádku.

22:58

Záchvat třesu. Teplota v místnosti snížena. Větráno.

22:15

Třes mizí. Objekt spí. (s otevřenýma očima)

5:00

Do konce směny se nestalo nic zvláštního.

Proč

Proč už nepíšu,
když vím, že při tom slzy můžou ven?
Proč se potisící chytám do stejných ok?
Proč zamlžuji sebe v obecných kecech?
proč nechci, aby mě někdo chápal?
Proč koukám víc na pravopis než na obsah?
Proč jsem tu věčnou otázku nahradil suchou větou?
Proč díky tomu musím dominovat nad těmi, kteří se
nepřestali ptát?
Proč právě teď kýchám alergií?
Proč si říkám:
Sice nic necítím, ale ještě to zkusím?
Proč už mě neděsí televize?
Proč se na ní nebojím koukat?
Proč mě neděsí hezké dívky a ženy po čtyřicítce
opalující se v klecích balkónů
zatímco o kilák dál
je rozkvetlá louka
a sluníčko probleskuje mezi listy
dlouhověkého stromu
a kolem lítají čmeláci
co vypadají jako z pravěku
divní čmeláci
malé huňaté hnědé zámotky s dlouhým sosákem?
Proč se mám rád pro to, jak vypadám
a ne proto, jakej pro sebe jsem?
Proč mají ostatní možnost ničit mi moji krásu?
Proč jdu raději spát?
Proč se neptám proč ani v pozici lotosového květu

krásného nad páchnoucí bažinou,
volně plynoucího světem představ?
Proč něčtu krásný knížky ale jenom strohý učebnice?
Proč jsem nedokázal přečíst víc než první stránku
Strachu ze svobody?
Proč ještě nepíšu do Reflexu i když jsem už mohl?
Proč bych se spokojil s vypsáním jen těchto proč?
Proč nejdu za svým srdcem?
Proč zase TED kýchám alergií?
Proč trčím pět let ve stejnejch problémech a nehnu se ani o
píď?
Proč jsem si ještě nepřečet ty knihy, co napsali mí přátelé?
Proč jsem ještě nedodělal knihu?
Proč se už bojím milovat?
Proč se už bojím milovat se?
Proč se už bojím cestovat duší
odlepenou od těla
procházet se po snech
scházet se s blízkými lidmi v zemi oblaků
a pak v zemi hmoty poznat,
že tomu tak opravdu bylo?
Proč odmalička pláču, když mluvím o těchle věcech?
Proč po sobě nikdy nic nečtu?
Proč nemaluju i když už roky vím, že malovat chci?
Proč je pro mě důležitější spát?
Uklízet?
Žrát?
Zpívat si malomyslný písničky?
Proč tak málo chci přijímat ostatní?

Proč se bojím hledat odpovědi na tyhle otázky?
Proč je zastrčím a zapomenu?
Proč nejdu celý měsíce k tomu člověku, co mi chce a umí pomoci?
Proč nejdu za jeho radou a bojím se všeho, co mě může posunout dál?
Proč je MUSET víc než CHTÍT?
Proč jsem čím dál uzavřenější?
Proč si jed pouštím čím dál víc do srdce?
Proč nevnímám to chvění se těla?
Proč po sto prvé neuteču před nebezpečím?
Proč jsem překročil svůj stín a spal venku
a k ránu
před úsvitem
se vrátil do své vyhřáté postele,
ve které se nedá dýchat?
Proč nerozvíjím to, co mě zajímá?
Proč se nechávám odrazovat zrazený školou
od vědění?
Proč je pro mě vzdělání sprosté slovo?
Proč k němu cítím odpor?
Proč už nehledám ty podobně úchylný lidi,
který chtějí to, co já?
Proč zabíhám do klišé
a neupřímností?
Proč se skrývám před světem?
Proč se bojím chodit po ulici?
Proč před tebou čím dál víc utíkám?
Proč ti neřeknu, že tě mám rád, ale nemiluju?

Proč nevnímám to píchání ve všech svalech,
způsobený věčným napětím a strachem ve mě?

Proč?

Protože umírám.
Protože umírám sám svojí rukou.
Protože jsem se odsoudil k euthanasii dlouhověkostí.
Pokud se nebudu trýznit hledáním jiných protože.
Pokud tato báseň někdy skončí.
Pokud zabráním srdci jít tam, kam chce, pod rouškou
rozumu a prospěchu.

Tak proč nepíšu dál?

Protože jsem si přestal myslet, že život je v mých rukou.
Že ho neovládá škola.
Že ho neovládají rodiče.
Že ho neovládá má drahá.
Že ho neovládá práce.

Z jedný nesvobody do druhý.

Jenom ho vem do vlastních rukou. Dělej to, co chceš, tak,
abys to sám zevnitř cejtil, že chceš.

13. 5. 2001

Někdy se snaží

Proč se nekoukám na ty hvězdy?
řikal jsem si, když jsem upaloval na kole
který pořád utíkalo
a já měl strach že to nestihnu domů
a budu muset jít dlouho nocí.
Není snad tohle znamení,
abych je viděl?
Neměl bych kolo zahodit do trávy a otočit se nahoru?
Uháněl jsem dál.
Bylo to znamení?

Před domem byla už duše prázdná.
Zvládl jsem to.
Ale zapomněl klíče.
Zvonit nechci,
přišel by mi otevřít otec.

A tak jsem ulehl
do pole zářících slunečnic,
co září i v noci,
zíral na hvězdy
svinutý do klubíčka
a poslouchal zvuky noci.

Vstupovaly do mne
a já se možná modlil
a ptal
jak dlouho to vydržím.

27. 7. 2001 (stalo se 23. 7. 2001)

Připraven dopředu

abych si přečetl tvou knihu,
musel jsem si před rokem
přečíst první kapitolu
tak krásnou až déšť

a tu básničku jsem nejdřív
musel slyšet v rádiu
abych otevřel knížku
co mi už dva roky leží na stole

a knížku prolitnu abych si udělal
zářez na kraj knihovny

všechen ten mráz a utrpení
a slunce a radost
a kroky
a dlouhé noci

nevnímám nic z toho
a když,
tak s odstupem
nebo proto, abych to zapomněl

bejt tady někde poblíž
hluchej náčelník bromden
asi by mě udusil polštářem

ale já jsem se odsoudil k žití.

27. 7. 2001

16

Neúcta

Neúcta k vodě
je uvařit ji
a nechat ji zas vychladnout.

Neúcta k čaji
je nalít ho do špinavé konve,
rychle a bez soustředění.

Neúcta k hostu
je nabídnout mu jen čaj
a ne svou duši.

Co je neúcta k sobě?

I když bych tuto otázku rád nechal otevřenou,
bytostně vím, že to je nezabývat se sebou
a odkládat se na později.

3. 8. 2001

Suchá básnička o teplé vlhké noci

Napadlo by mě napsat,
že tahle noc je moje
Jsem pánem této noci
Ale já nejsem jejím pánem
jsme tak trochu přátelé
Roztávám do jejího tepla
a kovová konstrukce
prašáku na koberce
mě už trochu tlačí
a slabounký igeliťák
jemně postrkovaný větrem
je tu místo té kočky,
co ke mě nikdy nepřijde blíž,
abych si s ní povídal,
protože ví, že bych ji chtěl vyfotit.
Hladí mě teplou oranžovou barvou lamp
a v tomhle tichým ukjlidnění
se už nebojím těch pobudů
co na mě číhají,
aby mi rozbili hubu
za moji holou hlavu.
Čekal jsem na někoho,
kdo zase nepřišel,
ale jak bych z toho měl bejt zklamanej,
když některý lidi čekli celej život.
Kakachel se na mě zase vykašlal,
možná jsem moc chtěl odhalit sebe

možná jsem zase moc silnej.
A když jsem z nouze a z touhy
fotil vrata obrostlý břechťanem,
potkal mě zase Čajovník.
Už potřetí a já to zase nevyslovil.
Už potřetí a prej se to nebude opakovat,
řekly mi myšlenky
a já zase zjistil, že moje jediná touha je odjet někam daleko.
A napsat To. Napsat něco velkého. Ne velkého, ale dostat ze
sebe to.
A šli jsme spolu domů a když odešel, já zacinkal klíčema a
noc byla teplá a já šel zase pryč fotit měsíc a pak se vrátil do
tohohle pelechu, kde ještě za skleněnejma dveřma bliká
televize. Kde už (doufám) spí moji rodiče, i když ta
vzpomínka mě furt nutí těžce dejchat a šilet bolestí.

Dneska jsem v čajovně pil čaj
s vílou, co vypadá jako
víla
a co odjela do noci
na rychlém kole,
užívajíc téhle teplé noci
teplé noci teplých oranžových lamp
a vláhého koridoru temného lesa, když se řtíš rychle po
silnici.
A já si uvěomil, že jsem čím dál víc mužem.
Neschopným oddělit se od své síly.
Od své převahy intelektu.

Od své pozice siláka.

A křízím ruce,
prototže tohle měla být Haiku
sttručná báseň několika slov
určená pro mnutí brady
a buddhistickou nirvánu.

Ale já neprožívám žádnou buddhistickou nirvánu.

Nejsou ve mě žádné ale.
Dokázal bych prosedět tuhle krásnou teplou noc
na klepátku na koberce,
možná před tou branou porostlou břechťanem,
možná někde jinde, kde byl stín a co jsem nevyfotil.
Sedět a mít v duši čisto a volno.

Ráno mi zářila čakra srdce.

Ale teď jakoby si v duchu proplítal prsty
a chytají mě křeče
a řvu
to je šílený
to je šílený
a srdeční frekvence tepů klávesnice
se zrychluje úměrně mé iracionalitě
a poslední zbytky rozumu kontrolují překlepy
a poslední zbytky rozumu říkají,
a dřív se to sypalo a letělo.

že víla až bude čist,
bude přemýšlet, proč nazývám ji vílou
a co k ní cítím,
a nebude ji možná zajímat tehle příběh.

Ale
důrazné klepnutí konce řádku.

Tuhle báseň nepíšu pro nikoho.

Tuhle báseň nepíšu ani pro toho,
kdo nepřišel, spozorovatelný
od klepadla na koberce,
komu jsem chtěl přečíst tu dlouhou litanii
na cestě,
bojíc se, že bude moc dlouhá
a že se bude nudit
a že já budu
ó ó velký básník
který čte svou sentimentální báseň.

Nepřišel.

Třeba si myslí,
že jsem homosexuál.
Třeba se bojí, že mi řekl už moc
a že když mi řekne ještě víc,
sám v sobě uvolní stavidla,
který ani já už neuvolním, když někomu něco vyprávím

Ale teď jenom někdy.
Teda přesněji skoro nikdy.
Ještě přesněji nikdy.

A zase oknem otevřeným
do teplý noci
kontroluju to bouchnutí dveří auta
a cvrlikání cvrčků kola.

Třeba se bojí –
tak jako já –
že sám sebe překročí.

Třeba je to špatné stéblo trávy.

A taky ten tlak v mojí duši,
schopnej přerůst do tajemného monstra,
který najednou rozkmitá celej svět
a nechává na mě promlouvat
pouliční lampy a hýbat se vodorovné dopravní značení,
nepochází z toho nenaplněného čekání.

Moc jednoduše jsem se naučil
tyhle tlaky odsunout
jídlem
během
sexem

a nesnažit se hledat,
co mě pálí v očích,
až do samého rána,
a usínat nad pomalovanou stránkou z deníku
s příjemným pocitem,
že jsem našel a zachránil sebe.

Mnu si oči.
Někde jsem se zasekl.
Chtělo by to vyrezetovat se
Jít na záchod
Jít na čaj
Jít se projít
Jít spát
A pak se mi bude jinak psát

Ale to je velká lež.

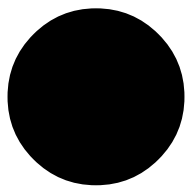
Hlavu mi zaplnila jediná myšlenka,
jak by se lidem psalo líp,
kdyby jim učitelky češtiny
nevykládaly o rozervaných básnících
a netvářily se jako
dojaté milovnice literatury.

Ale to je kec.
Kec kteréž přetlouká všechno ostatní
abych se nemusel hrabat v sobě.

Ještě ani jedna slza
nevytekla z mýho oka
tak špatná básnička je to.

Jak pejsek a kočička.

7. srpna 2001

Hrášek

A už žádný plamínky svíčky, jenom ostrý světlo ze zářivky. A když svíčka, tak jenom mihotavá, vystrašená.

Už žádný poetický pohled na černej hřbet kočky na noční ulici prosluněný žlutým světlem lampy. Kočka je šelma, nebo spíš bytost, když na svém kole se vznášíš dvacet čísel nad zemí. Už žádný pohlazení, kdo by je cejtil.

Zkusila si jenom tak cvičně pohladit ruku. Takový lechtání, co ji pořád lechtá po celým těle, uvnitř žil, uvnitř plic, co když ho dokáže nevnímat, může bejt aspoň unavená. Jinak jenom drsnost takový gumový kůže.

„Aspoň že ještě nevidím duchy...“

„Hm.“ Moc ho to nepřesvědčilo.

Nebo ji?

Nebo ona byla on původně?

Kdoví, když jsme každým člověkem, kterého potkáme.

Když každá bolest nás mine kolem našich křečovitě stisknutých očí a zezadu se nám zabodne do zad. Původně chtěla říct, že mezi mužem a ženou není žádné rozdíly, když se narodí. Ale teď nevěděla jak.

Protože předtím byla jiná a teď je zase jiná a za dvě hodiny, až bude třeba unavená a rozbolavělá usínat, bude zase jiná a nebude si schopná vybavit, kdo byla, když nebyla teď. A žila zároveň pro svou ustaranou maminku a zároveň žila pro své pokrytecké (pra)rodiče, pro své učitele ve škole, jen pro sebe ne – kdo? – pro lidi co na ni čuměj každé večer.

Proč se na mě všichni tak divně koukaj?

Mám otevřenou pusku úžasem nebo úděsem? (Možná jo.)

Vypadám, jako bych někoho zabila?

Vypadám, že mě někdo zabil?

Ale tu televizi, kterou já moderuju každé večer od půl osmý, každý den od půlnoci do půlnoci omílaná – tu přece nikdo nevidí!

Nebo že by viděli? Že by za mými zády pouštěli do televize všechno, co nahraju, všechno jak se vidím? Třeba to už národ nemůže vydržet a pozoruje mě soustrastnýma očima, když už jim tajný spiknutí nedovoluje mi to říct. Musí to bejt silný spiknutí, když ani jeden z nich mi to nevykecal.

Ale třeba nejsou tak silní!

„Hele, já vím, že to víš! Tak mi o tom něco řekni!“

Ta věta jí rozvinula v hlavě síť vzpomínek. Možná spíš potůček. takovej barevnej. Seděla v křesle, dospívající dáma, usrkávala čaj a byla šokovaná. Stál proti ní s Biblií. Spíš stála, nevím, ano, ano, spíš stála.

„Podívej se na to..... Nééé! Nedělej to! Nečti mi myšlenky, to nemá cenu!“

Ta vzpomínka vyvolala něco slaboučkýho. Slaboučkou reakci. Nedožvíme se nikdy jakou, protože ji potlačila, stejně jako vždycky potlačíme slaboucké varování našich vzpomínek a morálky, které bylo ve chvíli zrodu silnější čehokoliv.

Pak jsem si ještě chvíli povídalo (jak jinak to napsat?) s ledničkou. Její poloprázdný mříž určitě špinavý od salámů, od rajčat povadlých, od chlazených léků a od něčeho, co vím, že tam určitě bylo a už nikdy to nedokážu vyslovit, protože je to příliš děsivý, mi říkaly něco, co jsem nepochopil. Vedle police špajzu přetékal moukou a těstovinami ve zlámaných celofánových pytlících a přisvědčovaly ledničce. Nevím, co říkaly.

„Ještěže... ale to už jsem říkala.“

„Jo, nevidíš duchy...“ teď už to nemohla říct lhostejně, musel něco dodat, musela. Taková věta nemůže zůstat prázdná. Usmála se a později si pamatoval, že mu to řekl duchem, takže si je jisté, že to řekli, ale už neví co. Všechno kolem vysílalo

něco neviditelného, když to tak vzala.
Nevěděly, co si mají navzájem říct. Ale čekaly společně na nádraží, vybrali si se, vrátili se ze svých úkrytů, kam se před sebou schovaly a chtěla si obě promluvit.
Kdyby mohl, aspoň by se usmály.
Ale jenom na sebe mrkly a věděly to.
I když to je jen jedna verze události.
Druhá se nedochovala, snad se někdy dochová.
Všechno bylo rozmazaný, míhající se mouchy byly rohy ještěřů nebo ptakopysků, jejich záblesků, na nebi se objevovaly čáry a exploze barevných světél až si říkala, že nikdo jiný to nevidím že to vidění má jenom ona.
„Vítej do klubu!“ vykreslil ohňostroj na obloze.
Vítám! Vítám! Vítám! V-í-t-á-m-! volal, volala, volalo, ne ani to to nebylo!
Bylo voláno? Ne.
Usedla na kámen, který byl vlastně hroudou ještě nerozbombardovaného sněhu. Stejně přijde bota bombardák.
Takhle: BUM! KOP! KŘÍSK! SWIIIISSSSSSFFFT!
„Hlavně se nenech stáhnout do té agresivní fáze. Za to nám vždycky dali elektrošoky,“ varoval hlas na nebesích, vlastně hlasy, slétávaly se kolem jako krákající vrány, tloukly křídly a nedělaly nic jiného, než že zakrývaly výhled. Výhled do blízka... co je v nás vlastně blízko a co daleko?

Když ji viděli sousedi, mysleli si, že je na drogách. Taková slušná holka a už musí fetovat. Dívali se jen poočku a společný manželský krok je zanesl až do domu. Od té doby ji už nikdy nespátřili. A protože nepřišly žádné klepy, nemluvili o ní ani mezi sebou. A tak v jejich potlačených traumatech žije dodnes. Ještě popřát dobrou noc.
Školní slohová práce z jazyka českého skončila.

A teď už děti, nepíšeme pro profesorky českého jazyka. Teď už si konečně můžeme zcela otevřeně povídat o policích s těmi barevnými celofánovými pytlíky. O smyslech, o dokonalé smyslovosti, Hrášek se na vás směje skrz plechovku. Nevnímate, že se směje. „HRÁŠEK,“ máte v mysli, případně: „HRÁŠEK V PLECHOVCE“. Ale směje se, protože se najednou cítíte příjemně. Otvírák krájí víčko konzervy, jakoby to bylo máslo. Ale vy máte v hlavě jedinou myšlenku: HRÁŠEK. Žádné jakoby máslo.

Žádné metafory.

Chutá přesně tak, jak jste si představovali. Voda pění, jak pro něj vždycky hrábnete lžičkou. Žádný slaný nálev. Voda pění. Když vyzvednete hrášek výš, vždycky voda vyteče a on jakoby ztmavne, než se kolem lžičky zhrouť zase do slaného nálevu, myslím, že slanej nálev je přípustnej, neřkám mu voda.

Zkrátka a jednoduše víte, že jste na pokraji zbláznění.

A co víc, možná jste se už zbláznili, kdo to posoudí?

A vůbec se vám nechce být normální, protože nemáte důvod.

A pak se něco stane. Jak píšete tuto větu, několik hlasů v kánonu ji současně šeptem vykřikuje. A pak se a pak se něco a pak se něco něco stane stane stane.

Dáte si baterky do walkmana. Musíte si utřít zadek toaletním papírem. Někdo se na vás podívá jako na normálního člověka. Neutrhne se vám tkanička.

Něco, co není vůbec přizračné, co na vás nemůže promluvit.

A pak zase sedím a vím že já jsem já, muž, honza šípek, 19 let, zájmy počítače, psaní, lidi.... Jsem v pohodě. Jsem normální.

A budu dělat úplně normální věci. Čistit si zuby asi dneska ne. Abych to stihnul. Kde jsou novoroční předsevzetí...

(někdo, kdo si dřív říkal klokánek, teď je ale úplně neosobní, 5. března 2001, tak čtvrt na jedenáct v noci, uptime přes 15 hodin)

Press any key to (c)ontinue 2001...